

Weggedoken in zijn wollen jas kwam hij binnen.

Hij zette zijn koffer neer bij mijn voeten en trok de muts van zijn hoofd.

Westers gezicht. Donkere ogen. Haar in een zij-scheiding. Hij keek dwars door me heen, zonder me te zien. Op vlakke toon vroeg hij me in het Engels of hij een paar dagen kon blijven, tot hij iets anders had gevonden. Ik gaf hem een formulier. Hij reikte me zijn paspoort aan zodat ik het voor hem kon invullen. Yan Kerrand, 1968, uit Granville. Een Fransman. Op de foto zag hij er jonger

uit, zijn gezicht minder ingevallen. Ik bood hem mijn potlood aan om zijn handtekening te zetten, hij haalde een vulpen uit zijn jas. Terwijl ik hem inschreef, trok hij zijn handschoenen uit, legde ze op de balie, bekeek het stof, het beeldje van een kat boven de computer. Voor het eerst voelde ik de behoefte me te rechtvaardigen. Ik was niet verantwoordelijk voor de vervallen staat van het pension. Ik werkte hier pas een maand.

Het bestond uit twee gebouwen. In het eerste de receptie, de keuken, de gemeenschappelijke ruimte, twee verdiepingen met rijen kamers. Oranje en groene gangen, blauwachtige gloeilampen. De oude Park stamde uit de naoorlogse periode waarin de klanten nog als pijlinktvissen op de fonkelende lichtsnoeren afkwamen. Als ik op heldere dagen aan het fornuis stond, kon ik zien hoe het strand zich uitstrekte tot aan de bergen van Ulsan, die in de lucht opbilden als borsten van matrones. Het tweede gebouw, een paar steegjes verder, was gerenoveerd als paalwoning in traditionele stijl en voorzien van vloerverwarming om de twee kamers met hun papieren scheidingswanden weer bewoonbaar te maken. Op de binnenplaats een bevroren fontein en een kale kastanjeboom. Het pension van de oude Park

stond in geen enkele reisgids vermeld. Mensen kwamen er bij toeval terecht, als ze te veel hadden gedronken of als ze de laatste bus hadden gemist.

De computer liep vast. Terwijl hij pruttelend weer opstartte, gaf ik de Fransman informatie over de gang van zaken in het pension. Normaal gesproken deed de oude Park dat, maar die dag was hij er niet. Ontbijt van vijf tot tien in de keuken naast de receptie, achter de glazen schuifdeur. Toast, boter, jam, koffie, thee, jus d'orange en melk inbegrepen. Voor fruit en yoghurt, leg duizend won in het mandje boven het broodrooster. Vuile was mag in de machine aan het eind van de gang op de begane grond, ik zorg er verder voor. Wificode: ilovesokcho, aan elkaar en zonder hoofdletters. De supermarkt, vierentwintig uur per dag open, vijftig meter verderop in de straat. Bushalte links voorbij de supermarkt. Nationaal park van Seoraksan, één uur rijden, open tot zonsondergang. Zorg voor goede schoenen vanwege de sneeuw. Sokcho is een badplaats. Hij moest er rekening mee houden dat er 's winters niet veel te doen was.

In die tijd van het jaar waren er maar weinig gasten. Een Japanse bergbeklimmer en een meisje

van ongeveer mijn leeftijd, dat de hoofdstad was ontvlucht om te herstellen van cosmetische chirurgie aan haar gezicht. Ze was er sinds twee weken, haar vriendje was zojuist aangekomen om haar tien dagen gezelschap te houden. Ik had ze allemaal in het hoofdgebouw ondergebracht. Sinds het overlijden van Parks vrouw, vorig jaar, draaide het pension op halve kracht. Park had de kamers op de eerste verdieping afgesloten. Met die van Park en mezelf inbegrepen, waren alle kamers bezet. De Fransman zou in het bijgebouw slapen.

Het was donker. We liepen door een steegje langs het kraampje van de oude mevrouw Kim. De knoflookgeur van haar varkensgehaktballetjes vermengde zich met de walmen van de rioolput, drie meter verderop. Het ijs kraakte onder onze voeten. Vaal neonlicht. We kruisten een tweede steegje en kwamen bij het poortje.

Kerrand schoof de kamerdeur open. Roze verf, plastic namaakbarokspiegel, bureau, paarse spreij. Zijn haar streek langs het plafond, hij kon amper twee stappen zetten tussen de muur en het bed. Ik had hem de kleinste kamer gegeven, zodat ik minder schoon hoefde te maken. De gedeelde badkamer bevond zich aan de andere kant van de binnenplaats, maar er liep een afdak langs het huis,

hij zou niet natregenen. Het maakte hem trouwens niet uit. Hij bekeek de vlekken op het behang, zette zijn koffer neer en gaf me vijfduizend won, die ik niet wilde aannemen. Op vermoeide toon drong hij aan.

Op de terugweg naar de receptie maakte ik een omweg langs de vismarkt, om de restjes op te halen die mijn moeder altijd voor me bewaarde. Ik liep over de paden tot aan kraam 42, zonder aandacht te schenken aan de blikken die in het voorbijgaan op me gericht werden. Drieëntwintig jaar nadat mijn vader mijn moeder had verleid en daarna spoorloos was verdwenen, was mijn Franse afkomst nog altijd een bron van geroddel.

Mijn moeder, die zoals gewoonlijk veel te zwaar was opgemaakt, reikte me een zak baby-inktvisjes aan: ‘Alleen dit is nog over. Heb je nog chilipasta?’

‘Ja.’

‘Ik geef je wat.’

‘Hoeft niet, ik heb nog.’

‘Waarom gebruik je het niet?’

‘Ik gebruik het wel!’

Ze trok haar rubberhandschoenen aan, het maakte een zuigend geluid. Daarna nam ze me

wantrouwend op. Ik was te mager. De oude Park gunde me geen tijd om te eten, ze zou met hem gaan praten. Ik protesteerde. Sinds ik daar werkte, verslond ik iedere ochtend stapels toast en dronk ik liters koffie met melk; ik was zeker niet afgevallen. De oude Park had wel even aan mijn kookstijl moeten wennen, maar liet me mijn gang gaan in de keuken van het pension.

De inktvisjes waren piepklein. Er pasten er wel tien in mijn hand. Ik haalde de mooiste eruit, fruitte ze aan met sjalotjes, sojasaus, suiker en in water opgeloste chilipasta. Ik draaide het vuur laag zodat ze niet te droog zouden worden. Toen de saus voldoende was ingedikt, voegde ik er sesamzaad en duimdikke plakken kleefrijstpasta, *tteok*, aan toe. Ik begon de wortelen te snijden. In de weerspiegeling van het lemmet viel hun geribbelde oppervlak op een vreemde manier samen met het vlees van mijn vingers.

Er ging een koude tochtvlaag door de ruimte. Toen ik me omdraaide zag ik Kerrand binnenkomen. Hij wilde een glas water. Terwijl hij dronk, bekeek hij het aanrecht alsof het een onbegrijpelijk schilderij was. Ik raakte afgeleid en sneed in mijn handpalm. Het bloed stroomde over de

wortels en legde er een bruinig laagje over. Kerrand haalde een zakdoek tevoorschijn. Hij kwam dichterbij en drukte hem op de wond.

‘Altijd voorzichtig zijn.’

‘Ik deed het niet expres.’

‘Gelukkig maar.’

Hij lachte, hield mijn hand vast. Ik voelde me niet op mijn gemak en maakte me los. Hij wees naar de pan.

‘Is dat het avondeten?’

‘Ja, om zeven uur, in de ruimte hiernaast.’

‘Met bloed.’

Constatering, weerzin, spot. Ik kon zijn toon niet plaatsen. Intussen was hij weggegaan.

Hij kwam niet eten.

Mijn moeder zat gehurkt in de keuken, met haar kin op haar borst en haar handen in een emmer. Ze mengde vissenlever, prei en zoete aardappelnoedels om er inktvis mee te vullen. Haar gevulde inktvis stond bekend als een van de beste van de stad.

‘Kijk hoe ik kneed. Zo wordt de vulling goed verdeeld.’

Ik luisterde nauwelijks naar haar. Het sap spatte uit de emmer en stroomde om onze laarzen heen naar het putje in het midden van het vertrek. Mijn moeder woonde aan de haven, boven de

aanvoerloodsen, in een woning voor vishandela-
ren. Lawaaiërig. Goedkoop. Het huis van mijn
jeugd. Ik bezocht haar altijd op zondagavond en
bleef dan tot maandag, mijn vrije dag. Sinds mijn
vertrek vond ze het moeilijk om alleen te slapen.

Mijn moeder gaf me een inktvis om te vullen,
legde haar met lever bevlekte handschoenen op
mijn heupen en zuchtte: ‘Zo’n mooie vrouw, en
nog steeds niet getrouwd...’

‘Jun-oh moet eerst werk vinden. We hebben
nog tijd.’

‘Dat denken ze allemaal.’

‘Ik ben nog niet eens vijfentwintig.’

‘Precies.’

Ik beloofde dat we ons echt zouden gaan verlo-
ven, dat het een kwestie van maanden was. Ge-
rustgesteld ging mijn moeder weer aan het werk.

Die nacht lag ik tussen de klamme lakens, haar
hoofd rustte zwaar op mijn buik en ik voelde haar
borst op- en neergaan in het ritme van haar sla-
pende lichaam. Ik was eraan gewend geraakt al-
leen te slapen in het pension. Nu had ik last van
mijn moeders gesnurk. Ik telde de spekseldrup-
peltjes, die een voor een uit haar halfgeopende
mond op mijn zij vielen.

De volgende morgen ging ik wandelen op het
strand van Sokcho. Ik hield van de kust-
strook, ook al werd hij ontsierd door elektrisch
prikkelraad. Noord-Korea lag maar zestig kilo-
meter verderop. Een verwaaid silhouet tekende
zich af tegen de scheepswerf in aanbouw. Ik dacht
aan de naam in het paspoort. Yan Kerrand. Hij liep
in mijn richting. Uit een hoop netten sprong een
hond tevoorschijn, die achter hem aan begon te lo-
pen en aan zijn broek snuffelde. Een arbeider riep
het dier terug. Kerrand was blijven staan om hem
te aaien, hij riep iets als ‘that’s ok!’, maar de man